FANFARE VOOR EER & DEUGD
MEERSEL-DREEF
GALDER & STRIJBEEK
SINDS 1904

Jos Huybrechts en Lisette Thielemans

"Je leeft niet alleen op de wereld.
Je helpt elkaar, je zorgt voor elkaar"

Win een Philips AirFryer!

Nooit te laat om met muziek te beginnen

Emily! De dochter van muzikanten Maarten & Ashley

...en nog veel meer!

VAN DE VOORZITTER

Beste inwoners van Galder, Strijbeek en Meersel-Dreef,

2017 was voor de fanfare een jaar waarin onze leden hebben laten zien hoe veerkrachtig we als vereniging zijn. Samen kunnen we veel aan.

Dat zien we terug in de verscheidene optredens en de wekelijkse repetitie, waarvoor de leden op donderdag uit hun stoel 'veren' om hier naar toe te gaan. Maar ook voor de maandelijkse papier ophaling en de papiercontainer op de parking bij 'Martens'. De rommelmarkt bracht dit jaar extra werk met zich mee. Maar met hulp van de hele vereniging en soms zelfs hun partners is ook dat weer goed gekomen. Ik wil in ieder geval alle leden, partners en bestuur bedanken voor hun inzet.

Dit jaar waren er onze vaste optredens. Met in het voorjaar een mooi koffieconcert in 'De Leeuwerik' en een uitwisselingsconcert in oktober met St. Remi uit Baarle-Nassau. Dit alles ter voorbereiding van ons jaarconcert in november: Fanfare goes Solo. In feite speelt iedereen in de fanfare solo maar samen is het veel mooier. Dit jaar zijn er een aantal muzikanten en secties uitgelicht die u hebben verrast met prachtige solowerken.

2017 was ook het jaar dat we, zij het met pijn in het hart, afscheid hebben genomen van de Heideroosjes uit Meer. We hebben weer een zelfstandig jeugd/starters orkest opgezet dat op donderdagavond 'Bij de Paters' repeteert tot 19.45 uur. Ze zijn met negen en hebben, aangevuld met de oudere jeugd, hun debuut gemaakt op het jaarconcert.

In 2018 gaan we weer bij de scholen op bezoek in Galder en Meersel-Dreef om nieuwe leerlingen te enthousiasmeren voor blaasmuziek. En om het jeugdorkest te komen versterken. U weet: de jeugd heeft de toekomst, dus daar blijven we in investeren. De agenda voor 2018 is gemaakt zoals u kunt zien achterin deze nieuwsbrief. Wilt u meer lezen over onze fanfare? Volg ons dan via facebook en de website www.vooreerendeugd.be.

Het in de brievenbus vallen van deze Nieuwsbrief betekent dat we binnenkort weer bij u langskomen met de vraag de vereniging te steunen of vriend te worden van onze fanfare. Zo draagt u zelf ook uw steentje bij aan een krachtige muziekvereniging. Want met uw steun kunnen we weer investeren in onze opleiding en instrumenten.

We kijken vooruit en gaan energiek en positief het nieuwe jaar in met nieuwe muziek en optredens die we graag met u delen.

Rest mij nog iedereen een gezond en vitaal 2018 toe te wensen.

Met muzikale groet,

Frank Roelands
Voorzitter Fanfare 'Voor Eer en Deugd'

HAPPY FAMILY

Ashley werkt op de basisschool Beppino Sarto in Eindhoven met groep 1 en groep 2. Maarten werkt als technisch consultant bij Valid in Eindhoven. Via dit bedrijf is hij fulltime aan de slag bij Fuji in Tilburg.

Happy family

De geboorte van dochter Emily op 6 oktober 2017 bracht een grote verandering in het leven van Maarten en Ashley. Ashley: "Voorlopig draait alles om ons kindje. We zijn er continue mee bezig. Voeden, slapen, verzorgen. Groeit ze wel goed? Alles is nog spannend. Emily is drie weken voor de uitgerekende datum (27 oktober) geboren. Dit had te maken met het risico die de zwangerschapssuiker en hoge bloeddruk met zich meebracht. Aanvankelijk had Emily wat startproblemen en met mijn gezondheid ging het ook pas na enkele weken wat beter." De eerste drie weken hebben ze het op advies van de arts dan ook rustig aan gedaan. Maarten had in totaal vijf weken vakantie gespaard, wat erg fijn was. Ashley benadrukt: "Dat is wel mijn redding geweest. Hij was thuis om te ondersteunen in het huishouden en met de verzorging van Emily." Ze zijn gelukkig met elkaar en hun dochter en voelen zich een 'happy family'. Maarten lacht en zegt: "Ja, huisje, boompje, beestje! Alles is er. Een levensboom is door Sanne, mijn oudste zus, in de tuin geplant. De poes scharrelt rond. Het is niet meer als voorheen. Het leven heeft meer doel en inhoud gekregen door de komst van Emily."

Binding met de fanfare

Van Valkenswaard naar de fanfare in Meersel-Dreef is zo'n 75 km enkele reis. Is de afstand geen belemmering om lid te blijven? Maarten (trompet): "Emily gaat straks misschien in Dommel bij de fanfare maar wij blijven bij 'Voor Eer en Deugd'. We willen om en om iedere week naar de repetitie gaan en dan vervolgens weer een keer samen. Dan vragen we mijn moeder om op te passen. Ik ben er zelf pas vier jaar bij. Ik vind muziek maken erg leuk, maar ik zal nooit 'Voor Eer en Deugd' inruilen voor en andere fanfare." Ashley (hoorn) vult aan: "De sfeer, de gezelligheid, die vindt je niet gauw ergens anders. Iedereen heeft belangstelling voor elkaar en de betrokkenheid is hoog. We willen graag als actief muzikant met de fanfare verbonden blijven."

DE ANDERE HOBBY VAN...

John Spoor (1954)

John woont in Bavel. Na zijn mbo-horeca opleiding is John zes jaar hofmeester geweest bij de Marine. Toen hij getrouwd was en twee zonen kreeg met zijn vrouw Trudy vond hij het niets meer om zo lang van huis te zijn. Hij solliciteerde en werd aangenomen in Scheveningen om te gaan werken in de gevangenis. Na één jaar is hij naar het zuiden terug gekomen om als gevangenisbewaarder in de Koepel in Breda te gaan werken. In die periode heeft hij zijn opleiding Inrichtingswerk aan de sociale academie gevolgd. Op 1 januari 2015 is John met ver-vroegd pensioen gegaan. John speelt tuba bij de fanfare. Hij is ook muzikant bij de blaaskapellen Toet Deugd en hofkapel Kiele Kiele. Toen hij gestopt was met werken heeft hij zich niet verveeld. Maar hoewel het in het begin leuk was miste hij al snel de contacten. In de avond en het weekend was dat geen probleem maar wel overdag. Met een muzikant van de hofkapel die beroepsbuschauffeur is bij de Taxi Centrale Renesse, raakte hij in gesprek. “Waarom kom je niet bij ons werken?” was zijn vraag. Dat heeft John gedaan. Wat het werk leuk maakt voor John zijn de contacten met de mensen. Muziek maken en het busvervoer voor mensen met een beperking, zijn een geweldige combinatie voor John. Verder kookt hij dagelijks, doet de boodschappen en ander huishoudelijk werk. Alleen aan de was mag hij niet aankomen van Trudy. Hij is een gelukkig man of zoals hij zegt: “Op het ogenblik zijn er nul fouten in mijn leven.”

Sander de Graauw (1982)

Sander is geboren in Chaam en woont in Galder. Hij volgde al vanaf de basisschool muzieklessen, van blokfluit en klokkenspel naar een gekozen instrument. Omdat hij nog zo jong was adviseerde zijn muziekleraar in aanvang een cornet omdat die wat kleiner dan een trompet was. Hij speelde tot zijn 17e trompet bij de harmonie in Chaam. Na enkele jaren pauze is hij in 2001 lid geworden van de fanfare ‘Voor Eer en Deugd’. Zijn andere hobby’s zijn Lindy hop, een jaren dertig swing dansstijl, en videograaf van voornamelijk huwelijken.

Sander: “De huidige trend in videomontages zijn trailers van circa zes minuten. Ik ben dan de hele dag aanwezig en maak een compilatie van alle hoogtepunten van de huwelijksdag met muziek naar keuze eronder. Bruidsparen vinden een snelle levering leuk. Ze willen graag binnen een week een trailer op social media zetten of op andere manieren delen met anderen”. Wat Sander vooral aanspreekt in de videomontages is dat het bijzondere momenten in iemands leven zijn. Sander: “Het is een heel speciale dag waar ik alleen maar blije en gelukkige mensen zie. Daar maak ik aan de zijlijn deel van uit. Een bruiloft is een run & gun, je krijgt maar één kans om een gebeurtenis vast te leggen. Dan toch hét moment pakken en en vastleggen is voor mij de kick. Als ik een shot vanuit de juiste hoek, op het juiste moment kan pakken, dan word ik daar heel blij van”. Deze hobby’s combineert hij met zijn werk als functioneel beheerder bij de Dienst Personeel en Organisatie aan de Avans Hogeschool in Breda.

Frans de Graaf (1957)

Naast musiceren op zijn tenor saxofoon is Frans ook gek van Oldtimer motoren. In 1979 is Frans in Meer in België gaan wonen. Het motorrijbewijs werd in die tijd gewoon bijgeschreven. Sindsdien heeft hij motor gereden. Hij begon met een off the road motor. Toen zijn goede vriend en motormaat Toon Leijten op 28-jarige leeftijd, door de fout van een ander, een dodelijk ongeluk kreeg met de motor heeft Frans lange tijd geen motor meer gereden.

Zijn eerste oldtimer was een Gilette Herstal uit 1940. Frans vond het hartstikke leuk en sloot zich aan bij OMG, Oldtimer Motoren Club Galder. Een club met 45 leden. Maandelijks is er een toertocht van circa 100 kilometer en jaarlijks een tocht naar de Ardennen. Frans: “Aan oude motoren kan niets kapot. Er is amper onderhoud nodig. Het komt zelden voor dat iemand met stukken staat. Hoogstens een lekke band. Alleen als het regent kan de ontsteking nat worden. Als er al iets mee is dan zitten er handige jongens bij de club die het altijd wel weer maken. Verder is alles nog van ijzer in plaats van plastic. Na de Gilette kwam er een Russische motor. Eigenlijk wilde ik alleen een zijspan kopen. In Goirle vond ik er een maar die verkocht de zijspan alleen mét de motor erbij. Toen ik er mee thuis kwam zeiden mijn dochters: ”Ja maar pa, daar gaan wij *ècht niet* in zitten hoor!”. Maar ze gingen er *ècht wel* in zitten en hun vriendinnen vonden het ook allemaal even leuk. Ieder jaar doe ik met mijn zijspan mee aan de De Palliter run, de minder-validen tocht, in Zundert.”

De gewone wegmotor is ondertussen al weer jaren de deur uit. Frans gaat echt voor de oldtimers, de rustige en de bijzonder bezienswaardige variant. Mensen stoppen vaak, bekijken de motor en maken dan een praatje, stellen vragen, zelfs van hele jonge kinderen trekt een oldtimer de aandacht.

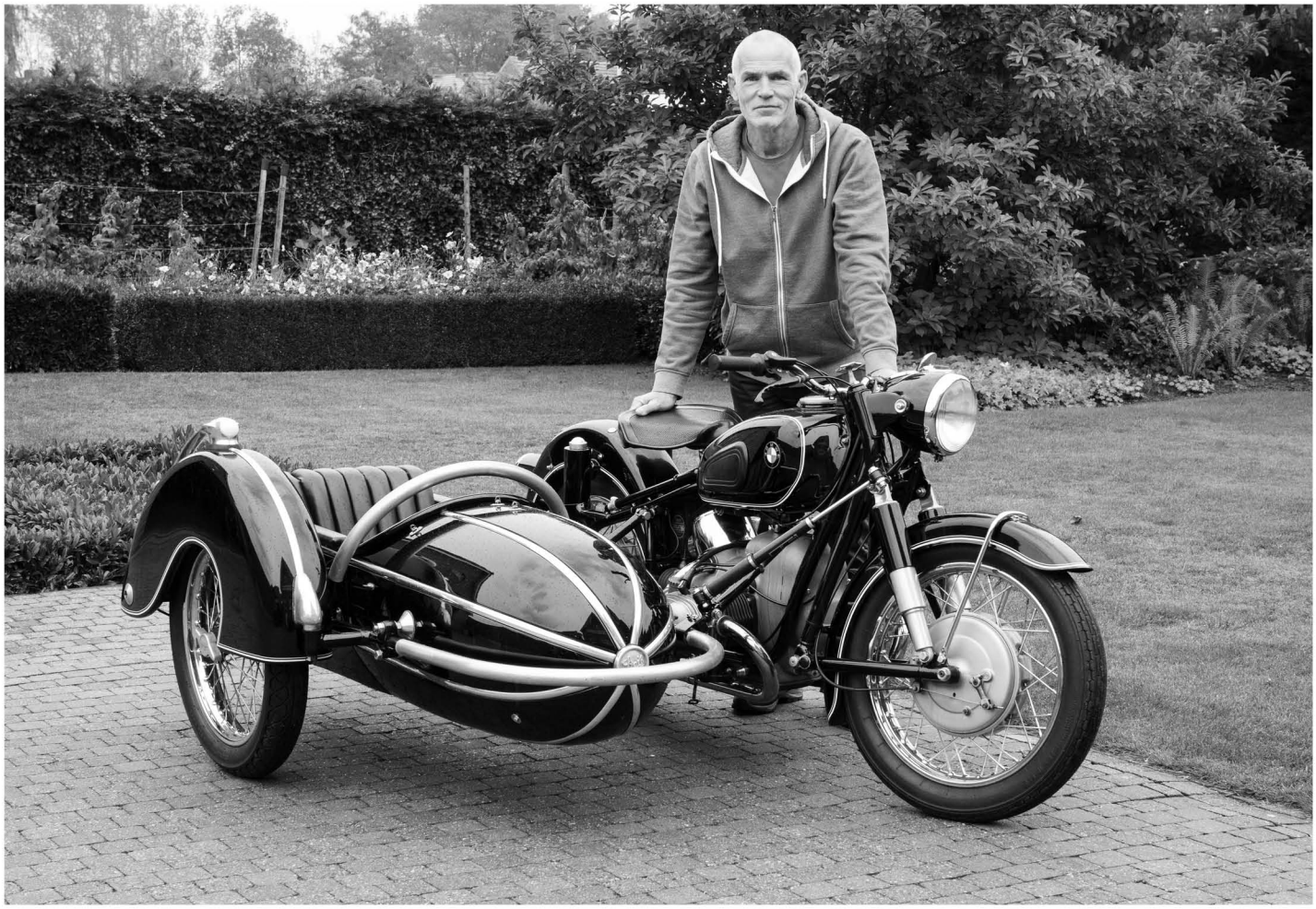

Liesbeth van Riel (1954)

Liesbeth heeft als tiener de muziekschool in Ommel gevolgd en daar haar A-diploma behaald. Ze speelde vier jaar bij de fanfare sancta Maria uit Ommel op bugel. Op haar 15e verhuisde ze van Ommel naar Rijsbergen en is ze gestopt. Druk aan het werk in de horeca. Later een gezin met drie kinderen en werkend op de boerderij is het er niet meer van gekomen. Liesbeth: “Ik heb altijd wel het idee gehad om muziek weer een keer op te pakken. Toen de kinderen de deur uit waren heb ik een half jaar individueel les gevolgd om alles weer op te frissen. Ik wilde natuurlijk wel een goede start maken bij de fanfare Voor eer en Deugd. Ik was toen 49 jaar.” Zoon Joost, die zelf schuiftrombone speelt, was wel verbaasd dat zijn moeder weer bugel ging spelen en had er niet zo’n groot vertrouwen in. “Dat lukt jou niet hoor”: zei hij dan! Hij vond het niet echt bij zijn moeder passen. Hij ging regelmatig mee naar de muziekles om te luisteren en op den duur vond hij het dan toch wel bij zijn moeder passen. Liesbeth: “Ik zit bij een leuke club en blijf muziek maken want ik geniet er nog steeds heel erg van. Muziek brengt mij veel ontspanning. Als ik muziek maak kan ik met mijn gedachten tenslotte niet ergens anders zijn. De concentratie op de muziek maakt het voor mij zo ontspannend. Het is heel fijn om te doen.” Liesbeth heeft daarnaast ook een bestuursfunctie binnen de fanfare. Ze neemt verantwoordelijkheid voor de kleding, Vrienden en alle representatieve zaken.

Annie Huijben (1952)

“Vroeger als kind leek het me al leuk om in een harmonie of fanfare te spelen. Maar er waren in die tijd geen vrouwen in een muziekvereniging actief dus kwam ik ook niet op het idee om ermee te beginnen. De kinderen Kees (tuba) en Marjolein (bugel) werden lid van de fanfare Voor Eer en Deugd. Ze zijn allebei altijd erg enthousiast geweest over de fanfare. Toen er de mogelijkheid kwam voor volwassenen om les te gaan volgen hebben zowel Toon als ik er gebruik van gemaakt. Ik was toen 52 jaar. Ik ben het spelen bij de fanfare door de jaren heen steeds leuker gaan vinden. Als je aan een muziekstuk begint en het groeit totdat het een mooi stuk is dan geniet ik daarvan.
Ik heb mijn A en B diploma behaald aan de muziekacademie in Tilburg. Een C diploma zou er wel in zitten, maar er zijn ook andere dingen belangrijk in mijn leven. De tuin en de kleinkinderen geef ik graag mijn aandacht. Daar wil ik ook van kunnen genieten.” Op de vraag wat muziek haar brengt zegt Annie: “Als ik ’s avonds mijn saxofoon pak en ik speel, dan is de dag pas af. Dan heb ik een stuk in mijn hoofd wat ik wil spelen. Dat past bij mijn gemoed/gevoel van die dag. Dan is mijn dag goed. Ik ga er zolang mee door als ik kan, ik geniet er van”.

TUIN TONEN

Lia Fens, John van der Stelt en Rian van Ginneken wonen in Strijbeek en organiseerden dit jaar voor de 5e keer 'Tuin Tonen'.
Lia: "Het idee is ontstaan omdat ik graag een open tuin wilde organiseren. Al pratende over de uitwerking kwam de vraag: Waarom niet met wat muziek erbij? Rian was betrokken bij het Otamanie saxkwartet die hun repetities aan de Strijbeekseweg hadden. Het kwartet bood aan deze middag muzikaal op te luisteren. "Misschien dan nog enkele groepjes vragen? Met name groepen die repeteren, maar niet zoveel optreden. Juist die een podium bieden om wat uit te proberen." Rian: "Doel is om met elkaar te genieten van de tuin met muzikale intermezzo's op verschillende plekken in de tuin. Voor wie het bedoeld was? Voor de muzikanten zelf en de mensen die wij weer kennen zijn van harte welkom. Denk dan aan het buurtschap, aan familie, vrienden en kennissen. Kleinschaligheid is het uitgangspunt. De intieme sfeer willen we behouden. Wat springt er uit als je aan de afgelopen vijf uitvoeringen van Tuin Tonen denkt? Rian terugblikkend: "Voor mij was dat het spelen van Balkan muziek met Pamela in het bootje op de vijver. Dat gebeurde zo spontaan en was zo mooi. Dat blijft een schittering houden. Met allemaal fanfaremensen eromheen die krom lagen van het lachen omdat het bootje vervaarlijk schommelde. Ik zag ze denken: Dat gaat niet goed! Wij speelden onverstoorbaar verder. Ook de 2e keer in het bootje met Willem op bariton en ik op tenorsax was een bijzonder moment. De kikkers eromheen gingen spontaan mee kwaken. John en Lia trokken met een touw het bootje heen en weer over de vijver". John: "Buiten de muzikale optredens daagt het ook mensen uit. Voor mij was het heel speciaal dat Thijs Jacobs het liedje 'Dat Ene Moment' van André Hazes zong. Aan dat lied heb ik gevoelige en mooie herinneringen. Thijs zingend en Lia dansend in de stromende regen. Geweldig."

Talentvolle mensen in de regio mogen het podium pakken

John: "Pak je kans en laat je zien, laat je horen. Dus wil jij de 2e zondag in juni de uitdaging aangaan? Bespreek het dan met mij, Lia of Rian. Naast het bespelen van een instrument mag het ook zang, dans, een gedicht voordragen of theater zijn. Marco Vriens gaat in 2018 in ieder geval de uitdaging aan. Ook Ben van Dun is uitgedaagd om iets speciaals te doen. Anders dan wat we al eerder van hem gezien hebben". Rian: "Alle drie zien we het als een uitdaging om elk jaar een programma in elkaar te zetten met nieuwe onverwachte en verrassende optredens. Ieder jaar zoeken we een ander thema. Ierse muziek, het zes landenthema, kunst in de tuin of met een heraut. Ook in de aankleding en decoraties trekken we een bepaalde lijn door. We willen blijvend vernieuwen en voorkomen dat we op de automatische piloot terecht komen. Die uitdaging is na vijf jaar groter dan ooit." Voor Lia is de 2e zondag in juni een mooie streefdatum om naar toe te werken en de tuin weer tip top in orde te hebben. Het is de juiste maand omdat de planten dan nog net de hoogte hebben dat je er nog overheen kunt kijken. Lia: "Ik ben het hele jaar bezig met de tuin en wil graag al dat moois met meer mensen delen. Vandaar ook de naam 'Tuin Tonen' (laten zien) en met mooie muziektonen het nog aangenamer maken. Daarom is het ook akoestische muziek en liefst muziek zonder versterking of in ieder geval heel gering. Microfoon voor zang en presentator is de basis." Zolang ze geïnspireerd blijven en deze vriende-lijke sfeer kunnen behouden gaan ze door met 'Tuin Tonen'. Ze hebben veel geleerd in de afgelopen vijf jaar en willen dit concept handhaven. Rian: "We zijn blij dat we het zo met zijn drieën voor elkaar krijgen. Dat er mensen zijn die enthousiast meedoen om te spelen. Dat er mensen komen luisteren en genieten van al het moois." Afsluitend verwoordt Rian het heel mooi: "Tuin Tonen is met elkaar mooie herinneringen creëren."

INTERVIEW

Door Toon Verleye

In 1998 verscheen er een artikel in de Hoogstraatse Maand over het leven van Jos Huybrechts. Jos en ook zijn vrouw Lisette Thielemans waren toen al een vaste waarde in het verenigingsleven in Meersel-Dreef. Nu bijna twintig jaar later zetten ze zich nog steeds in voor de dorpsgemeenschap maar ondertussen maakten ze op persoonlijk vlak heel wat mee. Waar halen ze de veerkracht, hoe zagen ze het dorpsleven veranderen, wat vinden ze belangrijk. We vroegen het hen…

Jos is een echte Drevenier, die opgroeide op Dreef op het Moleneinde in de oude melkerij. Buiten fruit ophalen bij de boeren, hoorde daar ook een winkel en een handel in eieren bij. Als zoon van een zelfstandige, moest er thuis hard gewerkt worden. Maar de handel floreerde en al snel nam het transport een steeds groter aandeel in. Na zijn studies kwam hij uiteindelijk thuis in het bedrijf werken en reden vader en zoon, André en Jos, dag en nacht, soms zeven dagen op zeven. Rijtijden bestonden er toen nog niet. Hij had ondertussen in Minderhout Lisette leren kennen en in 1971 zijn ze getrouwd. Ze kregen drie kinderen Kris, Wendy en Robby. In 1980 werd het bedrijf zo groot dat Jos thuis moest blijven om te helpen op kantoor. En zo kreeg hij wat meer tijd voor zijn gezin en begon ook zijn engagement voor Meersel-Dreef. Hij werd lid van het feestcomité, voorzitter van de dorpsraad, voorzitter van de verkeersraad, lid van het Luciacomité en voorzitter van het pastoraal team in Meersel-Dreef. Momenteel is hij ook lid van de Pastorale Eenheid St.-Franciscus Hoogstraten-Rijkevorsel, om zo Meer, Meerle en Meersel-Dreef te vertegenwoordigen. Lisette zette haar schouders mee onder de missiewerking in Meersel-Dreef. Ondertussen is ze al meer dan twintig jaar een van de drijvende krachten van het jaarlijkse missiefeest 'Reik Mij de Hand' in Meersel-Dreef, Galder en Strijbeek. Verder stond ze mee aan de wieg van de Line dansgroep de Smiley Dancers, die later de RoMaR-dancers vormden. Deze dansgroepen oefenden in hun garage op Dreef. Verder was Lisette de vrouw die hield van sociale contacten en waar je nooit tevergeefs aanklopte voor hulp. Ook de verenigingen konden rekenen op steun van Huybrechts Transport, praktisch voor logistieke steun en vervoer en ook financieel voor een duw in de rug. Zo reed Jos ook belangeloos jaren met hulpgoederen naar Polen, reizen waar hij steeds van onder de indruk was. En was Lisette OCMW-raadslid in de gemeente Hoogstraten waar ze kennis maakte met mensen van allerlei slag, arm, rijk, jong en oud. Iets wat ze graag deed, ze is graag onder en tussen de mensen.

Terwijl het artikel in de Hoogstraatse Maand één en al optimisme was, konden ze toen niet geloven dat enkele jaren later hun wereld volledig zou instorten. Begin jaren 2000, overleden de moeder en vader van Lisette en ook de moeder van Jos. Zaken waar je weet dat je voor staat maar die pijn doen. Maar op 8 oktober 2002 sloeg het noodlot toe. Zoon Robby, kwam om het leven na een auto-ongeval, twee dagen voor zijn tweeëntwintigste verjaardag. Een schok ging door Meersel-Dreef. Hier zijn geen woorden voor… Ook zakelijk liep het verkeerd, hun bedrijf Huybrechts transport, ondertussen uitgegroeid tot een grote firma met meer dan veertig vrachtwagens en meer dan zestig personeelsleden, ging failliet in 2001. De economische crisis en vooral die in de luchtvaartindustrie, hun grootste klant, zorgde voor een sneeuwbaleffect. De firma, Robby, het was te teveel om te dragen en ze belandden beiden in een diep zwart gat. Ze werden met een smak weer met beide voeten op de aarde gezet.

Veerkracht

Dankzij de steun van vrienden, familie en dorpsgenoten klommen ze langzaam uit het diepe dal. Jos stortte zich in zijn werk, Lisette ontfermde zich over de kinderen en kleinkinderen. De familie, vrienden en dorpsgenoten zorgden ervoor dat ze zich niet isoleerden van de rest. Ook nu nog houden ze de gedachte aan Robby levend door vaak over hem te praten en verhalen op te halen. Ook beseffen ze nu dat als ze zakelijk harder waren geweest het transportbedrijf misschien niet failliet was gegaan maar hun personeelsleden waren hun zeer dierbaar. Ze zorgden voor elkaar. Personeel ontslaan wegens de slechter lopende zaken, konden ze beiden niet over hun hart krijgen.

Ze zijn er wel trots op dat ze hun schuldeisers hebben terugbetaald, ook al vroeg dat persoonlijk zware financiële inspanningen. Ze kunnen iedereen recht in de ogen kijken en ondervinden nog veel dankbaarheid van hun voormalige personeelsleden. Dat ondervonden ze bij de reünie die ze enkele jaren terug op touw hebben gezet. Ze voelen dankbaarheid en geen spijt. Bij Jos werd enkele jaren geleden een bloedziekte vastgesteld. Beter worden kan niet, maar dankzij de goede zorgen van de artsen hoopt hij er wel oud mee te worden. Lisette heeft een spierziekte die regelmatig de kop opsteekt, maar klagen doen ze niet. Ze trachten van iedere dag te genieten.

Van waar komt jullie engagement?
Van thuis uit werd het met de paplepel ingegoten. Je leeft niet alleen op de wereld. Je helpt elkaar, je zorgt voor elkaar, je familie, buren, dorpsgenoten. De dankbaarheid en waardering die je daar voor krijgt stimuleert je om verder te doen. Je voelt het als een plicht. Plichtsbesef dat je als kind mee kreeg door thuis en in de parochie te helpen. Nu nog zien ze dat bij hun kleinkinderen, elkaar helpen, zorgen voor elkaar, komen helpen tijdens het missiefeest. De kinderen leren dit zo waarderen. Blij zijn dat je iets goed kunt doen voor mensen die het slechter hebben dan jezelf. Ook een ander gunnen dat het hen goed gaat.

Algemeen gezien, merken ze beiden dat het momenteel moeilijker wordt om mensen te vinden die zich willen engageren in de besturen. Ook het besturen wordt moeilijker, mensen denken minder aan het algemeen belang en meer aan hun eigen gerieven. Het IK primeert, wat het samenwerken en de bereidwilligheid tot compromissen maken bemoeilijkt. De mensen spreken steeds minder met elkaar en kennen elkaars beweegredenen niet meer. Men stelt zich meer op in fronten en het gaat er minder vriendschappelijk aan toe.

Wat hopen ze voor Meersel-Dreef?
Dat het verenigingsleven in stand blijft, want dit is het bindweefsel in een dorp. Dat ook jonge mensen de weg zullen blijven vinden naar de verenigingen en zich zullen blijven engageren in de besturen. We hopen dat de jeugd beseft dat eens een traditie, vereniging ophoudt met te bestaan, ze meestal voorgoed verdwenen is.
Dat Meersel-Dreef geen renteniersdorp wordt, maar dat ook de jeugd zich er zal blijven vestigen. Want kleine dorpen zoals Meersel-Dreef, Galder en Strijbeek maken zeker het verschil wat betreft samenhorigheid, zorgen voor elkaar, samenleven. Daarvoor zijn er ook mensen nodig die zich willen integreren in de gemeenschap en die Meersel-Dreef niet alleen zien als een mooi dorpje om in te wonen zonder zich veel aan te trekken van de dorpsgemeenschap, hun tradities en gebruiken.

Ook het klooster en de paters spelen een belangrijke rol in het dorpsleven en de gemeenschap. Jos hoopt dat de parochie blijft bestaan. En dat enkele jonge paters en broeders zich zullen vestigen in het klooster, al moeten ze dan van Polen of waar dan ook komen.

Ook hopen ze dat er toch nog een oplossing zal komen voor het gebrekkig openbaar vervoer, zodat het dorp niet geïsoleerd zal geraken van de rest van de gemeente en jong en oud zich zal kunnen blijven verplaatsen voor school, werk, ontspanning en boodschappen. Ze zijn blij met de bus naar Breda, maar hopen dat de buslijn Meerle – Antwerpen verlengd zal kunnen worden naar Meersel-Dreef waar ze een goede terminushalte heeft in de Nieuw Dreef.

Ook hopen ze dat het fietspad Meer – Mosten - Meersel-Dreef zal gerealiseerd worden, zodat we een vrijliggend fietspad krijgen richting Hoogstraten. Zeker nu het erkend zal worden als fietspad van 'boven lokaal netwerk', als verbinding met Nederland, wat voor het stadsbestuur een subsidie van 80 procent oplevert.
Dat ze samen oud mogen worden in Meersel-Dreef in hun gezellige bejaardenwoning in de Jan de Wysestraat op hun 'Molenheidepleintje' (momenteel wonen er enkel mensen van het Moleneinde en het Heieinde in de bejaardenwoningen).

Wat betekent muziek in hun leven…
Jos en Lisette kunnen beiden geen noten lezen, maar houden wel van muziek. Bij Jos zit het wel in de genen, want zijn vader en nonkels speelden met vijf in onze fanfare. Ook maakte zijn vader kennis met Max(ke) Dries, de toen-

malige voorzitter van Fedekam (de Vlaamse koepel van blaasmuziekverenigingen, nu VLAMO). Als die in Meersel-Dreef op bezoek kwam, bracht de fanfare 'Voor Eer en Deugd' een serenade aan huis, iets wat Jos als klein ventje, is bijgebleven. Verder speelde dochter Wendy in de drumband en leerde Robby blazen op een alto en was enkele jaren lid van de fanfare. Voor hun beiden hoort een fanfare bij een dorp zoals een basisschool. De fanfare brengt blijheid en leven in de brouwerij. Een feest, een receptie, de fanfare hoort erbij. Ook de radio speelt een belangrijke rol in hun leven, op de achtergrond is er meestal muziek. Lisette luistert graag naar muziek. In haar tienerjaren was haar slaapkamer versierd met posters van allerlei popgroepen. Waaronder de band 'Kiss' maar die posters moest ze wegdoen omdat haar zusje bang was van "die lelijke mannen". Als liefhebster van Line dansen luistert ze graag naar country en rock. Ook leert ze veel muziek kennen via haar kleinkinderen.

Tot slot hopen ze beiden dat de Dreef de Dreef blijft. Je kent er de achtergrond van de mensen. Jos houdt van de koffiekletsen op zondag na de misviering en verhalen ophalen van vroeger. Dat vinden ze het leuke aan ouder worden, je hebt steeds meer verhalen.

Jos en Lisette zijn dol op hun vier kleinkinderen, Jana, Daan, Mika en Bas.

Papiercontainer en papiertoer

De papiercontainer staat op privéterrein van Koffiehuis Martens in Meersel-Dreef. Om de fanfare te steunen stellen zij hun parkeerterrein hiervoor gratis beschikbaar. Er wordt papier gebracht door bedrijven van het bedrijventerrein Hazeldonk en door mensen van Breda tot Hoogstraten. Zit de container vol dan is het geen enkel probleem om uw samen gebonden papier ernaast te leggen. Elk gewicht brengt tenslotte iets op. Fons, Jannes en Willy nemen de verantwoordelijkheid voor de container. Alle dagen houdt één van hen bij hoe vol de container zit en stampt het papier aan als dat nodig is. Rian houdt het ook mee in de gaten en springt altijd bij als het nodig is. Soms is de container binnen twee weken vol en andere keren duurt het vier weken. Is de container vol dan gaat een bericht naar Willy die het door geeft aan het bedrijf Vissers die hem ophaalt.

Voor de papiertoer rijdt Vissers in Galder, Strijbeek en Ulvenhout AC. De papiertoer is één keer per maand op dinsdag. Dit gebeurt in overleg en volgens afspraken met de gemeente Alphen-Chaam. Twee vrachtwagens tegelijk met telkens andere leden van de fanfare die volgens een jaarrooster hun steentje bijdragen.

Jong en enthousiast!

Noortje Noten is 13 jaar en woont in Galder. Op dit moment is zij onze jongste muzikant. Op de basisschool heeft Noortje al op jonge leeftijd kennis gemaakt met muziek. Ze is gestart met slagwerk en zingen. In groep 4 leerde ze alt-saxofoon spelen en in groep 6 is ze overgestapt op de sopraan saxofoon. Dat vond ze toch nét iets mooier klinken. Ze heeft haar A-diploma behaald en volgt nog steeds les bij Annick Vandenbergh. Annick is als docent verbonden aan de opleiding van de fanfare. In april is zij bij het grote orkest komen spelen en blijft dan tot de pauze van 21.00 uur. Ze vindt het erg leuk. Noortje: “Het is gewoon gezellig en het samenspel klinkt heel mooi als iedereen een muziekstuk goed heeft geoefend .”

Onze jeugd in actie tijdens één van de vele voorspeelochtenden

SAMEN KRIJGEN WE HET VOOR ELKAAR

Vrijwilligers, een vereniging kan niet zonder. Ook de fanfare niet, ze zijn het smeermiddel voor de werking, zonder hun inzet valt alles stil. In de vroegere jaren kwam het meeste werk op de schouders van het bestuur, maar er gebeurt meer achter de schermen van de fanfare, taken die meer en meer door de leden vrijwillig worden uitgevoerd. Zo staan elke maand vier leden klaar om papier op te halen in Galder en Strijbeek, gecoördineerd door twee verantwoordelijke leden, regelen vier leden de papiercontainer van opvullen, aantrappen tot vervangen als hij vol zit. Ook de rommelmarkt springt in het oog met wekelijks in de zomer twee leden voor het inschrijven van de marktkramers, twee leden voor het regelen van het straatgebeuren, één lid op de parking in de Kerzelseweg, één lid voor het handhaven van het eenrichtingsverkeer en één lid voor het plaatsen van de fietsrekken, omleidingborden en de niet parkeren borden. Minder zichtbaar, maar ook belangrijk de leden die zorgen voor de website, de publiciteit, de nieuwsbrief, het kiezen, kopiëren verdelen en klasseren van de muziekstukken. Het inventariseren en onderhouden van de niet gebruikte of binnengebrachte muziekinstrumenten. Het regelen van het teerfeest, inzet van de kermis, dauwtrappen, bingoavond, concertavond. Het verkopen van de Ereledenkaarten en de werving van de ‘Vrienden van de Fanfare’. Maar ook het ervoor zorgen dat er voldoende leden aanwezig zijn bij optredens, de afmeldingen opvolgen en het porren van de leden, is een belangrijke steeds terugkerende taak. De niet gebruikte uniformen beheren en een oogje in het zeil houden of iedereen wel netjes in uniform verschijnt. Wekelijks de opstelling van de repetitie klaar zetten en na de repetitie de zaal terug netjes achterlaten zoals het stond, twee leden met bardienst. Ook de jeugdleden worden niet vergeten met een speciale werkgroep die regelmatig een ‘voorspeelochtend’ organiseert en jaarlijks op kamp gaat met de jeugd en de scholen bezoekt om leden te werven. U ziet, het is niet alleen maar muziek maken. Maar door samen muziek te maken creëer je een onderlinge band, je hebt elkaar nodig om muziek te maken. En deze band zorgt ervoor dat de meeste leden graag hun beste beentje voorzetten als vrijwilliger voor de fanfare. Het graag doen voor elkaar. Op dat gebied mogen we als vereniging zeker niet klagen, al meer dan 100 jaar wordt het broodnodige werk gedaan voor en door de fanfareleden. En daar zijn we best wel trots op!

SAMEN KRIJGEN WE HET VOOR ELKAAR

Leden van de fanfare rijden samen de 1e dinsdag van de maand rond om het oud papier op te halen.

Roulerende bardienst tijdens repetitie-avonden.

Er komt veel kijken bij het organiseren van de rommelmarkt, maar voor iedere klus is er hulp

Na iedere repetitie Bij de Paters op donderdag helpt iedereen om de inrichting weer in orde te maken.

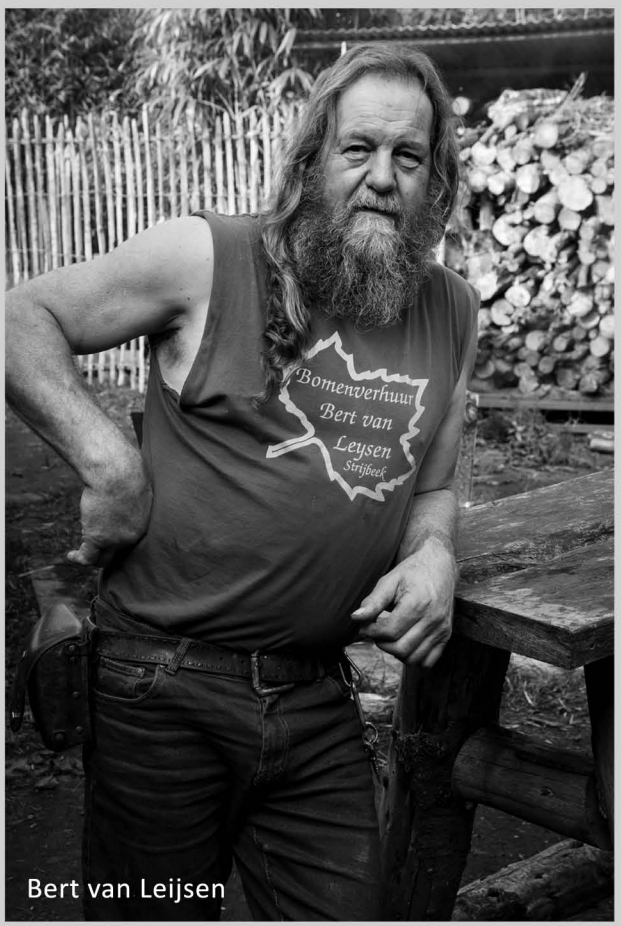

Bert van Leijsen

Met elkaar!

Bert komt oorspronkelijk uit Oosteind. Heeft in Bavel gewoond, maar moest vanwege het bouwproject 'Nieuw Wolfslaar' vertrekken. Hij is daarna toch wel een paar jaar aan het zoeken geweest voor een stuk grond wat in ieder geval groter was, kort bij de snelweg lag én kort bij Breda. In Breda zaten in die tijd nog de meeste van zijn klanten. Dat is nu niet meer van invloed, want hij zit door het hele land met zijn werk, de bomenverhuur.

Bert en de fanfare

Bert is nog nooit naar een uitvoering geweest van de fanfare. Maar hij kende Frans de Graaf van toen nog 'Wees braaf , tank bij de Graaf'. Hij kwam er bijna dagelijks en via Frans is hij 'Vriend' van de fanfare geworden. Hij kent ook Rian van Ginneken uit zijn buurt en als er iets nodig is informeren ze even bij Bert. Bijvoorbeeld voor attributen tijdens het jaarconcert 2016 met het thema 'Western'. Hij komt zelf uit een klein dorp en zoals hij het ziet: "Als je niets doet, dan kan niemand iets organiseren. Dus als je het dan met elkaar, allemaal samen, organiseert, dan vind ik dat mooi. Ik deel en draag met plezier bij. Dus toen er afgelopen zomer fietsenrekken nodig waren voor de rommelmarkt kon de fanfare die bij mij komen halen."

Voor Eer en Jeugd

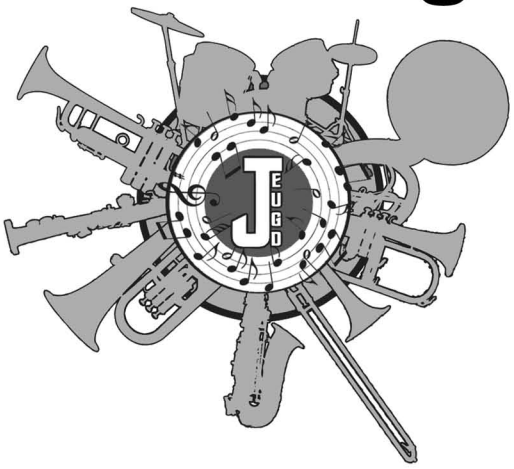

Wij als jeugdleden en jeugdbestuur hebben dit jaar weer verschillende activiteiten gedaan. In januari en juni hebben we onze jaarlijkse voorspeelochtenden gehad waar ieder lid van onze jeugd laat horen hoe ze zijn gegroeid het afgelopen jaar. Daarnaast zijn we dit jaar samen met de jeugd van Meer gaan zwemmen. We trokken met zijn allen naar Hapert in een zwembad van Centerparcs. Iedereen genoot van de vele glijbanen en het grote golfslagbad.

De jaarlijkse jeugdactiviteit met de jeugdleden van de fanfare was Glow-in- the-Dark minigolfen. We splitsten ons op in twee teams en namen het tegen elkaar op. Iedereen ging voor de hoogste score. Nadien hebben we daar nog lekker frietjes gegeten en zijn we allemaal terug naar huis gegaan.

Het eerste weekend van juli was het weer zover, ons jeugdkamp. Iedereen kwam zaterdagochtend al vroeg bepakt en bezakt aan. Nadat iedereen geïnstalleerd was begonnen we met kennismakingsspelletjes om elkaar beter te leren kennen. Na zoveel spelletjes te hebben gespeeld gingen we Smoskes eten. Iedereen at zijn buikje vol. Na het eten hadden de leden van het jeugd-orkest eerst nog een repetitie en onze jongste leden knutselden. Na de repetitie hebben we een heuse toonladdercompetitie gespeeld. Iedereen, jong en oud, nam het tegen elkaar op. Een gedichtje schrijven, liedje verzinnen, pupiterrace, … het maakte niemand iets uit en ze gingen er voor.

’s Avonds aten we barbecue die door Frank en Marlène Roelands werd geregeld en het was superlekker. Na het eten hebben we samen een leuke quiz gespeeld. Nadien konden we nog genieten van enkele optredens van onze jeugdleden die een dansje hadden voorbereid. Na deze gezellige avond ging iedereen naar zijn bed. De volgende dag waren we al vroeg uit de veren om een verbroederingsconcert te spelen met de jeugdleden van Harmonie

Hebben jullie ook zin gekregen om mee muziek te maken met onze leuke jeugdgroep, stuur dan een email naar *fanfarevooreerenjeugd@hotmail.com.* Groetjes jeugdleden en jeugdbestuur van Fanfare Voor Eer en Deugd.

BLAASKAPEL TOET DEUGD

In 1968 werd op Galder en Strijbeek de carnavalsvereniging 'De Maerkratten' opgericht. Om het geheel meer glans te geven en om de Prins en zijn Raad van Elf muzikaal te begeleiden werd er al snel gedacht aan een blaaskapel. Hiervoor ging men te rade bij de fanfare 'Voor Eer en Deugd' waar meester Wim Willemse van Galder toen dirigent was. Het duurde dan ook niet lang om een aantal fanatieke muzikanten te vinden om een blaaskapel op te richten. Een naam werd snel gevonden want wat voor ratten zaten er nog meer in en rond de rivier de Mark? Inderdaad de muskusrat of bisamrat. Zo kreeg de blaaskapel de naam 'De Bisams' en een groot gedeelte van de bezetting bestond uit muzikanten van de familie Van Dun. Het was een hechte club met weinig verloop van muzikanten doorheen de jaren. Omdat de carnavalsvereniging een aantal jaren kampte met een tekort aan leden voor de Raad van Elf, viel het doek voor de vereniging in 1993 en daarmee kwam er ook een einde aan 'De Bisams'. In 1994 werd er niet veel meer gespeeld en ieder ging zijn eigen weg. De meeste sloten zich aan bij andere blaaskapellen of bleven spelen in de fanfare 'Voor Eer en Deugd' in Meerselbreef. Verschillende muzikanten sloten zich aan bij een blaaskapel in Rijsbergen waar Carnaval nog wel springlevend was.

Jan van Dun: "Terwijl er in onze dorpen al vreemde kapellen kwamen spelen met Carnaval, deed dit toch wel pijn bij de oudleden van 'De Bisams'. Met de oude kern van 'De Bisams' werden de hoofden bij elkaar gestoken en werd besloten om opnieuw een blaaskapel op te richten. Om de band met de fanfare te benadrukken, werd er uiteindelijk gekozen voor de naam 'Toet Deugd'. De meeste muzikanten spelen zowel bij de fanfare als bij de blaaskapel en de fanfare is steeds een goede bron voor nieuwe muzikanten of invallers. Zodat we steeds elkaar kunnen helpen en bijstaan. De volledige bezetting bestaat uit zo'n 20 muzikanten uit België en Nederland. Muziek over de grens heen, zoals het steeds is geweest. Ondertussen is de Carnavalsstoet ook weer een vaste waarde en zijn we steeds muzikaal van de partij. Ook fleuren we jaarlijks de rommelmarkt van de fanfare op en spelen we tijdens de boerenmarkt van Meermarkt in Meer. Ook een vaste waarde is ons optreden tijdens de missiefeesten 'Reik mij de Hand', waar we maar één jaar tijdens hun meer dan veertig jaar bestaan, verstek lieten gaan. Na enkele gesmaakte optredens tijdens de kerst, gaan we ook meer kerstmuziek in ons repertoire opnemen. Zo kunnen we dan spelen op school, bij Amarant, in een verpleeghuis in Tilburg en na de hoogmis op het kerkplein op de Dreef met 1ste kerstdag. Verder zijn er nog enkele kleine optredens tussendoor om hier en daar een vrolijke noot te brengen bij plaatselijke festiviteiten. We hebben een vast basisprogramma en vullen dit af en toe aan met nieuwe muziek die goed in de smaak valt. Het moet gezellig en leuk klinken, voor het publiek en ook voor ons zelf. Repeteren doen we op d'n Diunt bij de familie Roelands, waar we ons lokaal hebben. We kunnen nog altijd nieuwe fanatieke leden gebruiken om de groep te versterken. Jong of oud, iedereen die graag muziek maakt is welkom. Samen staan we sterk en iedereen doet zijn best, dat is het voornaamste voor de blaaskapel. En dat hopen we nog vele jaren vol te houden".

Liefde voor muziek

door Marleen Kox

Ken je dat gevoel? Dat als je iemand voor de eerste keer ontmoet het lijkt of je die persoon al jaren kent? Je begrijpt elkaar vanaf de eerste zin die gesproken wordt. Je zit meteen op dezelfde golflengte. Het is niet nodig om voortdurend op je woorden te letten, want je kunt volkomen eerlijk je mening kwijt. Geen enkel woord valt verkeerd. Je voelt samen aan naar waar de zinnen je leiden. Er is geen doel, maar de zinnen spinnen moeiteloos een web dat samen geweven wordt. Het is geen web waarin je verstrikt raakt. Het is eerder een soort hangmat waarin je ontspannen vertoeft met je lievelingsboek. Zie je het voor je?

Je voelt je begrepen en aanvaard zoals je bent. En dat terwijl de verschillen niet groter kunnen zijn. Man-vrouw, Afrikaan-Europeaan, twaalf jaar leeftijdsverschil, Praktiserend moslim-twijfelend christen, zwart-blank. Zijn oorspronkelijke taal is Wolof en Frans en ik spreek Bels in Nederland en Hollands in Bels. Maar toch verstaan we elkaar. We spreken namelijk één gemeenschappelijke taal. Dat is de taal van de muziek. Hij en ik spreken samen djembé. Onze gesprekken verlopen op het ritme van de Afrikaanse trom.

Daar hebben we elkaar ontmoet. In de liefde voor de muziek. De rest doet er dan niet toe. Muziek overstijgt die verschillen. Daarom werkt een vereniging zoals een fanfare. Waarin er ook Bels in Nederland en Hollands in Bels wordt gesproken. 'Over de grenzen heen' zingen we regelmatig met zijn allen luidkeels mee, toch? Juist, in muziek bestaan er geen grenzen. Muziek is er altijd en overal. Muziek is universeel. Emoties en gedachten vinden hierin hun uitweg. Iemand heeft misschien teveel noten op zijn zang in de oren van de ander, dus ja, er wordt al eens een valse noot gekraakt. Maar uiteindelijk vormt iedereen met zijn eigenste instrument en zijn unieke notenbalk samen een harmonieuze melodie. Dat klinkt! Muziek zorgt simpelweg voor een blij gevoel. Door muziek durf je als volwassene weer ongedwongen met elkaar te spelen. Samen muziek maken geeft dat verbonden gevoel. Daar zijn geen woorden voor nodig. Die taal spreekt vanzelf.

Een ontspannen hangmat gewenst,

Marleen

zaterdag 27 januari 2018

'Bij de Paters' op Meersel-Dreef

Redactie:
Nelly de Graauw-Roelands
Toon Verleye
Jenske Janssen
Marleen Kox
Arjo Riemslag
Sander de Graauw

Wilt u meer weten over de fanfare 'Voor Eer en Deugd'? U kunt ons altijd bellen op het volgende telefoonnummer:

0031 (0)76-5961806 (NL) Frank Roelands